

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΕΜΟΥΝΔΟΣ

# ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

## ΤΗΣ ΟΔΟΥ

ΑΛΟΗΣ  
ALOIS

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



Ε Π Ρ Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το έγκλημα της οδού Αλόης**  
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιάννης Ρεμούνδος  
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη  
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ηλίας Μασούρης  
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά  
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.  
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Γιάννης Ρεμούνδος, 2009

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2009, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-546-0

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά  
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.  
Έδρα: Τατοΐου 121  
144 52 Μεταμόρφωση  
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1  
106 79 Αθήνα  
Τηλ.: 2102804800  
Telefax: 2102819550  
www.psichogios.gr  
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.  
Head office: 121, Tatoiu Str.  
144 52 Metamorfossi, Greece  
Bookstore: 1, Mavromichali Str.  
106 79 Athens, Greece  
Tel.: 2102804800  
Telefax: 2102819550  
www.psichogios.gr  
e-mail: info@psichogios.gr

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΕΜΟΥΝΔΟΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ  
ΤΗΣ ΟΔΟΥ



ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ  
ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΡΕΜΟΥΝΔΟΥ

**Ενηλίκων**

- Οι παλιοί μου φίλοι* (Εκδ. ΟΔΥΣΣΕΑΣ, 1987)  
*Ο έρωτας φέρνει γούρι* (Εκδ. ΟΔΥΣΣΕΑΣ, 1988)  
*Η ζωή είναι μυθιστόρημα, μωρό μου!* (Εκδ. ΟΔΥΣΣΕΑΣ, 1991)  
*Βρέχει συντριμμια από νίκελ* (Εκδ. ΟΔΥΣΣΕΑΣ, 1994)  
*POLAROID STORIES* (Εκδ. ΟΔΥΣΣΕΑΣ, 1997)  
*Δυτικές συνοικίες* (Εκδ. ΟΔΥΣΣΕΑΣ, 2000)  
*KERATSINI DREAM* (Εκδ. ΟΔΥΣΣΕΑΣ, 2002)

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

**Ενηλίκων**

- Βάζω τη μοναξιά, βάλε το όνειρο!* 2005  
*Κυνηγώντας το χάρτινο φεγγάρι,* 2007

**Παιδικά – εφηβικά**

- Από πού πάνε στην οδό Δεληγιάννη;* 2000  
*Πώς τα πέρασες στο Βόλο, Κωστάκη;* 2000  
*Το μυστήριο της 21ης χάντρας,* 2003  
*Το κυνήγι του κρυμμένου θησαυρού,* 2004  
*Της κακομοίρας!* 2005  
*Αχ, αυτός ο Όμηρος!* 2006  
*Όνειρο, είναι θα περάσει!* 2007  
*Πέντε μέρες που συγκλόνισαν το σπίτι μας,* 2009  
*Το αίνιγμα του χαμένου cd player,* 2009

# ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

*Πέμπτη, αρχές Δεκέμβρη, Αθήνα*

## Το τηλεφώνημα

Από τη μεριά του Γιάννη Κρόκου



ε θα πέσω τόσο χαμηλά. Όχι, δε θα πέσω, σκέφτηκε ο Γιάννης Κρόκος κι έσκυψε ταραγμένος στην οθόνη του υπολογιστή, αποστρέφοντας τη ματιά του από τον εξυπνάκια Χρυσικόπουλο που ρητόρευε αυτάρεσκα απευθυνόμενος στον προϊστάμενό τους, ακουμπισμένος στην κόχη του γραφείου του κι έχοντας τα πόδια του ανοιχτά και σταυρωμένα τα χέρια στο στήθος.

«Ζούμε σε μια μεταβατική περίοδο. Ολόκληρη η Ευρώπη τα έχει χαμένα. Εδώ πατάει, αλλού βρίσκεται. Λες, να πούμε, ότι δε μας κληροδότησαν τίποτα οι παλιότερες γενιές, λες κι αρχίζουμε από το μηδέν. Ο πλανήτης είναι ένα καζάνι που βράζει», είπε κι έδειξε κάπου απροσδιόριστα στο κάτω μέρος της κοιλιάς του.

*Επίτηδες το κάνει! Δεν εξηγείται αλλιώς, αυτή η συμπεριφορά. Έχει καταλάβει τη φοβία μου και το κάνει επίτηδες για να με ρεζιλέψει, σκέφτηκε εκνευρισμένος ο Γιάννης Κρόκος, ανοίγοντας το συρτάρι του γραφείου του, ψάχνοντας το τίποτα ανάμεσα στα έντυπα της υπηρεσίας.*

Ντριν, ντριν! ήχησε το τηλέφωνο σαν να ειρωνευόταν την

παράδοξη συμπεριφορά του. Ο Γιάννης Κρόκος αλαφιάστηκε κι άρπαξε με σπουδή το ακουστικό για να ακούσει τη νευρική κι απότομη φωνή της γυναίκας του.

«Μα, βρε Κική...» έκανε άβουλα και δεν ήξερε πώς να αποφύγει τα βλέμματα των συναδέλφων του· του Χρυσικόπουλου, που είχε τους αντίχειρες περασμένους στη ζώνη του παντελονιού του κι ένα ξεχασμένο φωνήεν στο στόμα, του προϊσταμένου του, Ζαφείρη Πολυχρονίου, με την αλεπουδίσια μούρη και το αδιάφορο ύφος, και της κουτοπόνηρης κυρίας Αλίκης Παλαιολόγου, την οποία σπανίως την έβλεπαν λόγω των συχνών και παρατεταμένων πονοκεφάλων της.

Ο Γιάννης Κρόκος μάταια προσπαθούσε να εννοήσει τι του έλεγε η γυναίκα του. Το μυαλό του είχε κολλήσει στην προτεταμένη κοιλιά του λουφαδόρου Χρυσικόπουλου και πίστευε ότι επίτηδες έπαιρνε αυτές τις πόζες, έχοντας πληροφορηθεί τις επισκέψεις του στο σπίτι της οδού Αλόης. Αλλά αυτό αποκλειόταν. Από πού κι ως πού; Το πιθανότερο ήταν ότι είχε αντιληφθεί τη φοβία που σαν βήχας τον τυραννούσε και ήθελε να τον φέρει σε δύσκολη θέση, να του κουρελιάσει την αξιοπρέπεια.

«Πού έχεις το μυαλό σου, χριστιανέ μου; Για τον Αργύρη σου μιλάω τόση ώρα. Με πήρε πριν από λίγο, και ρωτούσε, κι έπεσαν τα μούτρα μου, γιατί του είχα υποσχεθεί... Έκανες τίποτα; Μίλησες στον προϊστάμενό σου;»

Ο Γιάννης Κρόκος ένιωθε να ιδρώνει από την υπερένταση. Σκεφτόταν την κοπέλα στο τηλεφωνικό κέντρο κι αναρωτιόταν αν παρακολουθούσε τη συνδιάλεξη. Θα κατέγραφε λέξη προς λέξη τη στιχομυθία κι ύστερα θα την ανέφερε σε κάποιον ανώτερό της, κι ύστερα αυτός ο κάποιος θα τον καλούσε στο γραφείο του και θα τον επέπληττε αυστηρά: «Τι μαθαίνω, κύριε Κρόκο; Προσπαθείτε να επηρεάσετε καταστάσεις ώστε να προσληφθεί ο ανιψιός σας;» Κι εκείνος δε θα ήξερε τι να του απαντήσει, πώς να τα μπαλώσει, πώς να εξηγήσει ότι του ήταν αδύνατον να αντιμιλήσει στη γυναίκα του· εδώ και χρόνια δεν είχε καταφέρει να υψώσει το ανάστημά του.

«Ακόμη δεν του μίλησα, δε βρέθηκε η κατάλληλη στιγμή», μουρμούρισε απολογητικά στο τηλέφωνο δίχως ανάσα.

«Αχ, μωρέ Γιάννη...» έκανε αποκαρδιωμένη εκείνη και βάλθηκε να επαναλαμβάνει τις γνωστές κούφιες συμβουλές για τις μέρες που θα έμενε μόνος του, καθώς δεν του είχε εμπιστοσύνη.

Το μεσημέρι θα έφευγε αεροπορικώς για τα Γιάννενα, όπου σπούδαζε η κόρη τους. Ήταν ένα εσπευσμένο ταξίδι, το σκοπό του οποίου δεν είχε καταλάβει επακριβώς· είχε, λέει, σχετιστεί η μικρή με ένα γιατρό κι εκείνος επέμενε να επισημοποιήσουν το δεσμό τους, αλλά η Κική είχε ενδοιασμούς γιατί ο μέλλον γαμπρός μπορεί να ήταν γιατρός, τα είχε όμως τα χρονάκια του. Ο Γιάννης δε ρώτησε λεπτομέρειες. Άλλο τον απασχολούσε.

«Μόνη σου θα πας;» την είχε ρωτήσει.

«Μόνη μου φυσικά θα πάω! Με ποιον ήθελες να πάω;» είχε αντιδράσει εκείνη οξύθυμα. «Κι επιτέλους, πρέπει να ασχοληθούμε σοβαρά με την περίπτωση του Στέφανου. Με ρωτούσε ο Αργύρης τα νέα του και δεν ήξερα τι να του απαντήσω. Πρέπει να τον πιάσεις και να του μιλήσεις ως πατέρας, να τον πείσεις να προσγειωθεί και να στρωθεί στο διάβασμα, να ξαναδώσει εξετάσεις. Δεν μπορεί να συνεχιστεί άλλο αυτή η κατάσταση», είτε η Κική, ριπή πολυβόλου το στόμα της.

Ο Στέφανος, ο γιος τους, τελειώνοντας το λύκειο, είχε κάνει την επανάστασή του και, αντί να δώσει εξετάσεις για το πανεπιστήμιο, τα βρόντηξε κι έφυγε από το σπίτι. Τον είχε επηρεάσει βέβαια και η ζωντοχήρα, του είχε ξεσηκώσει τα μυαλά, φωτιές τούς άναψε. Κι ίσως η ίδια να είχε μερμυχήσει ώστε να προσληφθεί σε μια εταιρεία σεκιούριτι.

«Θα του μιλήσω», είτε μπουκωμένος αέρα κοπανιστό – και λοιπόν να δεις που αυτή η γυναίκα, η γυναίκα του, είχε τη μαγική ιδιότητα να τον πνίγει. Κάθε φορά που μιλούσε μαζί της, ένιωθε το αίσθημα του πνιγμού.

«Α, ήρθε κι ο Κωστής. Κλείνω τώρα, έχουμε να συζητήσουμε μερικές εκκρεμότητες», του είπε βιαστικά και δίχως να περι-



μένει απάντηση έκλεισε το τηλέφωνο σαν να κατέβαζε το γενικό κι έπεφτε το σκοτάδι σαν τρύπιο αλεξίπτωτο.

Ο Κώστας Μαλίνας ήταν ο συνεταίρος της στο ινστιτούτο αγγλικών και η αιφνίδια απουσία της Κικίς είχε δημιουργήσει αρκετά προβλήματα στο ωράριο.

*Μωρέ, μπας κι είναι καμιά εγκυμοσύνη στη μέση κι η μικρή θέλει τη μάνα της για την έκτρωση; σκέφτηκε αφρημένα και μελαγχολικά. Ποτέ δε θα το μάθαινε, αφού κανένας από την οικογένεια δεν τον θεωρούσε άξιο να μοιραστεί τα μυστικά του.*

Ακούμπησε απαλά το ακουστικό στη συσκευή και κοίταξε γύρω· η κυρία Αλίκη στο διπλανό γραφείο ήταν τάχα απορροφημένη στη δουλειά της, κι ο φανφάρας Χρυσικόπουλος συνέχιζε τη χαζοκουβέντα. Ο Γιάννης Κρόκος έριξε μια κλεφτή ματιά στο ρολόι του. Έπρεπε από χθες, όταν πληροφορήθηκε ότι η Κικί θα πήγαινε στα Γιάννενα, να είχε τηλεφωνήσει στον Γιώργο Ντούτσικο. Είχε την ανησυχία ότι μπορεί να μην τον έβρισκε στην καφετέρια, φοβόταν ότι δε θα κατάφερνε να φτάσει στα σκαλιά του Παραδείσου, στο σπίτι της οδού Αλόης.

«Μπαίνουμε σε μια νέα εποχή!» δήλωσε με στόμφο ο Χρυσικόπουλος κι έστρωσε θρασύτητα το παντελόνι του στον καβάλο.

*Επίτηδες το κάνει. Έχει καταλάβει τη φοβία μου και το κάνει επίτηδες για να με εξευτελίσει...* επέμενε στον παραλογισμό του ο Κρόκος και με δυσκολία διατηρούσε την ψυχραιμία του, αλλά και την περιέργειά του τι σώβρακο φορούσε ο Χρυσικόπουλος. «Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ! Τι στάση είναι αυτή; Δεν επιτρέπεται τέτοια συμπεριφορά, θίγομαι θανάσιμα, θίγομαι», ήθελε να του φωνάξει, να εναντιωθεί, να τον βάλει στη θέση του.

«Από τόσους αιώνες ευρωπαϊκού πολιτισμού, απόμεινε μόνο η νοσηρότητα των σχέσεων... Η Ευρώπη ζει στον αστερισμό της νοσηρότητας!» κατέληξε ο ρήτορας της δεκάρας.

Ο Ζαφείρης Πολυχρονίου κούνησε το κεφάλι του συγκατανεύοντας, φως φανάρι ωστόσο ότι δεκάρα δεν έδινε για τα λεγόμενα του άλλου. Απλώς περιέμενε άπρακτος να περάσει η ώρα για τη σύσκεψη παίζοντας αδιάφορα με το σπινό του. Την

ίδια ηλικία με τον Χρυσικόπουλο είχε, γύρω στα τριάντα πέντε, και τις ίδιες φιλοδοξίες· να ανεβεί γρήγορα τα ιεραρχικά σκαλιά χρησιμοποιώντας τις γνωριμίες του. Ήταν γνωστό σε όλους ότι το τμήμα τους αποτελούσε τον τυπικό προθάλαμο για την αρχική πρόσληψη, προτού εκτοξευτούν στις ανώτερες θέσεις, και μόνο ο Γιάννης Κρόκος είχε στοιχειώσει εκεί μέσα.

Έστρεψε το ενδιαφέρον του στη δουλειά, αλλά στάθηκε αδύνατον να συγκεντρωθεί, φουρκισμένος καθώς ήταν από την απαίτηση της Κικής να μεσολαβήσει για τον αχαϊρευτο Αργύρη.

«Πάω στη σύσκεψη, ώρα είναι... Και ποιος κάθεται να ακούει τις μπουρδες του ενός και του άλλου!» είπε ο προϊστάμενος και σηκώθηκε αργά, τεντώθηκε, έριξε μια αδιάφορη ματιά έξω στο βροχερό τοπίο και χασμουρήθηκε ανάγωγα.

«Έχουμε μουχλιάσει μ' αυτή τη βροχή», δήλωσε ο Χρυσικόπουλος και στρώθηκε στο γραφείο του ανακατεύοντας χαρτιά, ψάχνοντας κάποιον αριθμό τηλεφώνου.

«Πώς τα πάμε, κυρία Αλίκη; Προχωράει εκείνη η κατάσταση που μας ζήτησαν;» ρώτησε ο Πολυχρονίου κατευθυνόμενος προς την έξοδο.

«Πώς να προχωρήσει; Η μηχανοργάνωση έχει πολλά λάθη. Μου έχουν βγει τα μάτια», δικαιολόγησε εκείνη την αδικαιολόγητη χρονοτριβή. Μέρες τώρα είχε αναλάβει αυτή τη δουλειά κι ακόμη να τη διεκπεραιώσει.

Ο Κρόκος αναρωτήθηκε αν ήταν η σωστή στιγμή να ακολουθήσει τον προϊστάμενό του και βγαίνοντας στο διάδρομο να συζητήσει ακροθιγώς το ζήτημα του ανιψιού τους. Ήταν όμως τόσο στεγνό το στόμα του και σφιγμένο το στομάχι του, που δεν το αποτόλμησε εγκαίρως και χάθηκε η ευκαιρία. Την ίδια στιγμή ξαναχτύπησε το τηλέφωνό του. Η Φραντζέσκα. Κι ενώ το είχε κάνει σε όλους σαφές ότι δεν του άρεσε να τον ενοχλούν στη δουλειά του· δεν ήθελε να δίνει δικαιώματα. Και τι τον ήθελε η Φραντζέσκα; Να της πει σε ποιο βενζινάδικο έβαζε βενζίνη, γιατί ο δικός της βενζινάς είχε αρρωστήσει και...

Με τη Φραντζέσκα σπούδαζαν μαζί στην Εμπορική – απ' αυτή

γνώρισε την Κική. Ήταν ξαδέλφη της. Τέλος πάντων, απαλλάχτηκε από τη φλυαρία της και, κρίνοντας ότι είχε έρθει η κατάλληλη στιγμή, σηκώθηκε. Ο Χρυσικόπουλος είχε γυρισμένη την πλάτη και μιλούσε με κάποιο γνωστό του στο τηλέφωνο. Η κυρία Αλίκη μασουλούσε ένα κομμάτι κέικ ξεφυλλίζοντας με περισυλλογή ένα περιοδικό ποικίλης ύλης. Ο Γιάννης Κρόκος έκανε κάποιο νόημα ότι πήγαινε στην τουαλέτα και βγήκε από το γραφείο. Στο τζάμι του διαδρόμου που έβλεπε στο φωταγωγό κοίταξε τον εαυτό του. Μέτριο ανάστημα, παχουλός, στρογγυλοπρόσωπος, φρεσκοξυρισμένος, με γαλάζια ξεπλυμένα μάτια, ύφος διαλλακτικό έως φοβισμένο και ντύσιμο παλιομοδίτικο αλλά προσεγμένο, και μαλλιά αραιά, χτενισμένα προς τα πίσω. Κοντολογίς, ένα ανθρωπάκι. Ένα ανθρωπάκι που σε δύο μήνες θα έκλεινε τα πενήντα έξι του χρόνια. Πενήντα έξι χρόνια. Πόσο γρήγορα είχαν περάσει! Σαν αστραπή.

Ξερόβηξε άθελά του και, ανακατεύοντας τα κέρματα στην τσέπη του, έριξε μια καχύποπτη ματιά γύρω του. Κανένας. Έστρωσε τον κόμπο της γραβάτας του σαν να 'θελε να πάρει κουράγιο, σαν να 'θελε να βρει τα σωστά λόγια του σημαντικού τηλεφωνήματος, κι είχε ένα καμένο άδειασμα στο μυαλό.

Ο διάδρομος ήταν στρωμένος με πλαστικό, φωτισμένος από οικονομικές λάμπες φθορίου. Ο καφετζής προσπέρασε σφυρίζοντας εύθυμα.

«Τι απέγινε λοιπόν η περίφημη γενιά του ηρωικού Πολυτεχνείου;» ρώτησε απογοητευμένα ένας κύριος το διπλανό του βγαίνοντας από κάποιο γραφείο, κι ο Γιάννης Κρόκος, δίχως να υπάρχει λόγος, έσκυψε στον ψύκτη, τάχα ότι έπινε νερό, καθώς δεν ήθελε να δουν το πρόσωπό του.

«Τι περίμενες ότι θα γίνει; Έπιασαν θέσεις στο Δημόσιο, βολεύτηκαν και τώρα βγαίνουν στη σύνταξη!» απάντησε ο άλλος κακότροπα.

Ο Γιάννης Κρόκος ήθελε να πάρει μέρος στην κουβέντα τους. Βεβαίως αυτός δεν είχε το δικαίωμα να μιλάει, διότι δε συμμετείχε στα γεγονότα εκείνου του Νοέμβρη. Ο πατέρας του το εί-

χε απαγορεύσει ρητώς και κατηγορηματικώς. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι δεν είχε στοιχειοθετήσει και μια άποψη για τα γεγονότα, ότι δεν είχε αναπτύξει έντονο κοινωνικό προβληματισμό, σε σημείο μάλιστα να γίνει αργότερα ένθερμος οπαδός του Ανδρέα Παπανδρέου, σπάζοντας την οικογενειακή προσήλωση στη Δεξιά.

Η Κική, στην αρχή του γάμου τους, αδιαφορούσε όταν άκουγε τις απόψεις του για την πορεία της πολιτικής, τις ψεύτικες υποσχέσεις, την ξύλινη γλώσσα, τους λανθασμένους χειρισμούς των διεθνών θεμάτων και το ρόλο της τηλεόρασης. Αργότερα, όταν συνειδητοποίησε ότι ο άντρας της δε θα γινόταν ούτε καν προϊστάμενος εκείνου του τμήματος, γινόταν έξαλλη. «Τι μου λες τώρα, μωρέ Γιάννη! Αυτοί κάνουν τη δουλειά τους, κοίταξε κι εσύ τη δική σου δουλειά, βρες τρόπο να ελιχθείς στο υπουργείο, να καλύτερέψεις τη θέση σου, να αυξήσεις το μισθό σου...»

Κι έτσι έπαψε κι αυτός να εκθέτει τις απόψεις του και περιορίστηκε στο διάβασμα της Ιστορίας του Βυζαντίου. Σπουδαία καταφύγια και τα δύο. Και η Ιστορία και το Βυζάντιο.

Έστριψε διστακτικά στον κεντρικό διάδρομο. Οι δείκτες των ρολογιών σημάδευαν το χρόνο στο στομάχι, δημιουργώντας μια συλλογική νευρώση. Ήχος φωτοτυπικού, ήχος τηλεφώνου, σπασμωδικές ομιλίες, βιαστικά βήματα από τα τακούνια μιας γυναίκας με δυνατό άρωμα. Στην πόρτα του ασανσέρ ανυπομονούσε κάποιος φυλλομετρώντας τα χαρτιά του. Ολόιδιες εικόνες και θόρυβοι εδώ και χρόνια μέσα στη ζωή του· είχαν γίνει οι φλέβες του.

Η βροχή έπεφτε με δύναμη. Θαμπό το φως στα τζάμια. Αρχές Δεκέμβρη, μια Πέμπτη στις αρχές Δεκέμβρη, αλλά τι περίεργο, δεν μπορούσε να θυμηθεί τη χρονιά. Περίεργο όπως κι αν το δεις. Να μην μπορεί να θυμηθεί τη χρονιά. Μόλις χθες ήταν που γιόρτασαν τη νέα χιλιετία με βεγγαλικά και ευχές, μόλις χθες ήταν που διαμελίστηκε η Γιουγκοσλαβία σαν κοτόπουλο, μόλις χθες που ο χάρτης της Ευρώπης ξανάγινε όπως πριν από δύο αιώνες. Και τότε τι διάλογο μάθαιναν στο σχολείο; Αυτός,

όπως κι όλοι δηλαδή, είχε πιστέψει ότι το εφήμερο ήταν διαχρονικό, κι όταν συνειδητοποίησε ότι δεν υπήρχαν σταθερές, ήταν πολύ αργά για να τρομάξει, είχε πλέον συμβιβαστεί και συνομιλούσε υπόγεια μόνο με τη σκιά του.

Με βήμα ασταθές πλησίασε το καροτηλέφωνο. Σιχαινόταν τον εαυτό του καθώς πληκτρολογούσε τον αριθμό του Γιώργου Ντούτσιου στην καφετέρια *Τάμ Αουτ*. Πάντα ορκιζόταν ότι θα ήταν η τελευταία φορά που χρησιμοποιούσε αυτό τον αριθμό και ποτέ δεν ήταν. Πάντα ορκιζόταν ότι ποτέ πια δε θα εμφανιζόταν σ' αυτούς τους δρόμους και πάντα αθετούσε τον όρκο του. Ο δαίμονας της ψυχής του ξυπνούσε αγόρταγος κι απαιτητικός, κι εκείνος ήταν άβουλος, ένα άθυρμα στις προσταγές του, παιχνίδι στα χέρια του φρικτού πάθους. Περίμενε με αδημονία την απάντηση στην κλήση του ρίχνοντας το βάρος του σώματος τότε στο ένα πόδι και τότε στο άλλο, ακούγοντας το σήμα να καλεί, ένα σήμα κινδύνου στην ομίχλη της ψυχής, κι όταν άκουσε το «εμπρός»...

«Ο Στεφάνου είμαι, Γιώργο, κανόνισέ μου ένα ραντεβού για απόψε».

«Βεβαίως, κύριε Στεφάνου, τι ώρα;»

«Όλο το βράδυ».

«Θα το κανονίσω, μείνετε ήσυχος, κύριε Στεφάνου», είπε με δουλική εξυπηρετικότητα ο Ντούτσιος και το «Στεφάνου» ήχησε στ' αυτιά του τόσο ξένο λες και σε μια συναυλία κλασικής μουσικής κάποιος φώναξε «γκολ!»

Κύριος Στεφάνου, έτσι είχε συστηθεί, χρησιμοποιώντας για επώνυμο το όνομα του πατέρα του. Είχε υιοθετήσει και το επάγγελμά του – εμπόριο χαλιών. Ένα μεγάλο κατάστημα κάποτε σε κεντρικό δρόμο των Αθηνών, μια ανθούσα επιχείρηση.

«Ό,τι ώρα κι αν πάτε, θα σας περιμένουν».

Η ψιθυριστή φωνή του κίναιδου ακούστηκε σαν γλίτσα στ' αυτί του. Από το βάθος της καφετέριας ερχόταν ο μεταλλικός ήχος της τηλεόρασης. Δεν είχαν τίποτε άλλο να πουν και έκλεισαν.

Ανακατεύοντας τα κέρματα στην τσέπη του, επέστρεψε στο γραφείο με βαριά και κουρασμένη διάθεση. Η κυρία Αλίκη Πα-

λαιολόγου μιλούσε στο τηλέφωνο για μελομακάρονα, ο προϊστάμενος δεν είχε επιστρέψει ακόμη κι ο Χρυσικόπουλος είχε πιάσει την πάρλα με έναν πλασιέ βιβλίων μεταφυσικής. Ονειροκρίτες, ανεξήγητα φαινόμενα, τράπουλες ταρό, θαυμαστές δυνάμεις των φυτών, εξωγήινοι.

«Είπες να φέρουν μελάνι για τον εκτυπωτή;» τον ρώτησε η κυρία Αλίκη βάζοντας την παλάμη της στο ακουστικό, μια γυναίκα άχρωμη, επίπεδη και αδιάφορη.

Το είχε ξεχάσει, δηλαδή δεν το είχε ακούσει καν. Εκείνος μόνο τις προσαγές της αφέντρας του άκουγε κι έβλεπε τα δόντια της σαν αστέρια να λαμπυρίζουν στην ψυχρή ξάστερη νύχτα. Εκείνος μόνο τα ουρλιαχτά του έρημου πόθου του άκουγε να σχίζουν τα απομεινάρια της ψυχής του, λες κι εξαργύρωνε έπειτα από τόσα χρόνια το ανόσιο σμίξιμο, λες και η μοίρα καιροφυλακτούσε υπομονετικά για να τον ντύσει με το πένθος της φοβίας και το πάθος της συντριβής.

Ο Γιάννης Κρόκος, ένα γρανάξι στη σκιά των ωραρίων, ένα αμήχανο βλέμμα από το παράθυρο του πέμπτου ορόφου όπου στάθηκε για μια στιγμή κοιτάζοντας τη δυνατή βροχή, είχε μια πλάκωση στο στήθος, μια μαυρίλα.

## Πρόσωπα από χαρτί

*Από τη μεριά του Γιώργου Ντούτσικου*

**Θ**α το κανονίσω, μείνετε ήσυχος, κύριε Στεφάνου», είπε συμπεριφερόμενος υποτακτικά ο Γιώργος Ντούτσικος κι έκλεισε το τηλέφωνο απαλά, λες και κάποιο βρέφος κοιμόταν στη δύσοσμη καφετέρια. Απόμεινε ασάλευτος για μια στιγμή να κοιτάζει τα περιποιημένα νύχια του – σιχαινόταν τις παρωνυχίδες από παιδί. Έξω η βροχή έπεφτε με το τουλούμι, η μέρα είχε σκοτεινιάσει.

«Είχες νέα από τον πατέρα σου;» τον ρώτησε η Έλενα ανοιγοκλείνοντας τις τεράστιες ψεύτικες βλεφαρίδες της, πλένοντας ανόρεκτα τα ποτήρια.

Της έκανε νόημα με το κεφάλι ότι δεν είχε και με το ύφος του της έδωσε να καταλάβει ότι δεν την αφορούσε το τηλεφώνημα. Ήταν μια γυναίκα ψηλή, με βαρύ σκελετό, μεγάλο στόμα, ράθυμες κινήσεις και έντονες συναισθηματικές μεταπτώσεις. Είχε εγκαταλείψει την οικογενειακή στέγη πριν από τρία χρόνια. Ο άντρας της είχε χασάπικο σ' ένα χωριό έξω από τα Φάρσαλα, τίποτα δεν τους έλειπε, αλλά εκείνη δεν τον άντεχε, τη μυρωδιά του δεν άντεχε, έτσι έλεγε, μια μυρωδιά σάπιας

σπλήνας. Δεν ήταν μόνο αυτό· ο άντρας της είχε παθολογική αδυναμία στην πρώτη του γυναίκα, η οποία είχε πεθάνει στη γέννα. Η Έλενα δεν άντεχε να ζει σε ένα σπίτι γεμάτο με τις φωτογραφίες της πεθαμένης και να φοράει τα ρούχα της. Τους είχε εγκαταλείψει αναζητώντας το θολό όνειρο μιας καριέρας τραγουδίστριας. Το όνειρο ήταν μια φαρσοκωμωδία που δεν κράτησε πολύ και στο τέλος βρέθηκε να μοιράζεται ένα διαμέρισμα με μια ξαδέλφη της κομμώτρια, να δουλεύει γκαρσόνια στην καφετέρια, ώστε να έχει κάποιο έσοδο, και να περιμένει τότε ο Σωτήρης θα έπαιρνε διαζύγιο. Στο χωριό δεν είχε μούτρα να επιστρέψει, κι ούτε το ήθελε δηλαδή. Ο άντρας της ο χασάτης είχε ήδη ξαναπαντρευτεί και περίμενε παιδί.

Λιγοστοί οι θαμώνες της μισοσκότεινης καφετέριας, κάποιοι ανεπρόκοποι που σκότωναν την ώρα τους πίνοντας καφέδες και κάποιοι περαστικοί απαυδισμένοι από το μάταιο κυνήγι του χρήματος. Στο τραπέζι του μπυλιάρδου, ένας ιδιόρρυθμος τύπος, καμιά εξηνταριά χρόνων, ντυμένος με χοντρά ρούχα, ήταν απορροφημένος στο μοναχικό παιχνίδι του. Εδώ κι ένα μήνα είχε κάνει την εμφάνισή του κι έκτοτε ερχόταν καθημερινά. Έλεγε ότι δούλευε μάγειρας σε πλοία κι ήταν φανερό ότι δεν έστεκε με τα σωστά του. Η μονίμως ανοιχτή τηλεόραση διαλάλουσε τα ακανθώδη προβλήματα της επικαιρότητας σαν πλανόδιος μανάβης που πουλάει στις γειτονιές κολοκυθάκια. Μια βαριά μυρωδιά σάπιου είχε κατακάσει στο χώρο, γιατί δεν αεριζόταν καλά.

Αυτή η καφετέρια υπήρξε σανίδα σωτηρίας για τον Γιώργο. Ήταν τότε που ο Κλέων είχε εξαφανιστεί από προσώπου γης, καταχρώμενος όλες τις οικονομίες του. Τον είχε πείσει να συνεταιριστούν και του είχε ξεσηκώσει τα μυαλά ότι θα έφερνε μετάρια και άλλα υφάσματα από τις Ινδίες, κι ότι θα κέρδιζαν τα διπλά και τα τριδιπλά. Ισχυριζόταν ότι είχε ανθρώπους δικούς του που θα διοχέτευαν το εμπόρευμα κι απλώς χρειαζόταν κεφάλαιο. Ο Γιώργος τον είχε εμπιστευτεί με κλειστά μάτια. Για τον Κλέωνα έβαζε και το χέρι του στη φωτιά, αλλά στο φινάλε



άφαντος ο Κλέων, χάθηκαν και οι οικονομίες του που είχε μαζέψει με κόπους και θυσίες δουλεύοντας σαν κομπάρσος σε σίριαλ της τηλεόρασης. Τα λεφτά έκαναν φτερά μαζί με το όνειρό του να αποσυρθεί από τη σκληρή ζωή της Αθήνας· είχε κατά νου να περάσει τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του σε κάποιο νησί χαζεύοντας τη θάλασσα, ίσως μάλιστα να έβρισκε την ευκαιρία να γράψει τη ζωή του, να βάλει σε μια τάξη όλα εκείνα τα σπασμωδικά χρόνια της νευρωσικής ηδονοθηρίας που τον είχαν τραυματίσει βαθιά. Ξαφνικά είχε βρεθεί στο τίποτα.

Ο Ζουλού, καλή του ώρα, τον είχε πάρει τηλέφωνο και του υπέδειξε την ευκαιρία που είχε παρουσιαστεί. «Ως εδώ ήταν τα ψωμιά του του Καλόγερου. Έχει αρχίσει τη χημειοθεραπεία, το πολύ έξι μήνες ζωής. Η καφετέρια μένει δίχως ιδιοκτήτη, αρπάξε την ευκαιρία...»

Κι έτσι έγινε ο Γιώργος ιδιοκτήτης της καφετερίας με συνεταίρο την αστυνομία, γιατί ένα ή δύο βράδια την εβδομάδα μετατρεπόταν σε χαρτοπαικτική λέσχη και χρειαζόταν την ανοχή των Αρχών.

*«Είμαστε αποφασισμένοι να συνεχίσουμε τις κινητοποιήσεις... Είμαστε αποφασισμένοι να φτάσουμε στα άκρα, ως την τελική σύγκρουση...»* δήλωσε από την τηλεόραση ένας εκπρόσωπος των αγροτών. Όλα πάνω του ήταν ψεύτικα, το βασανισμένο πρόσωπό του, οι ρυτίδες, το βλέμμα. Το μόνο αληθινό ήταν η διάθεσή του να κάνει καριέρα ως πολιτικός.

Ο Γιώργος αναρωτήθηκε αν ήταν ώρα για άλλη μια βότκα και κοίταξε το άδειο ποτήρι του. Ναι, μάλλον ήταν ώρα. Έκανε ένα μορφασμό, σαν να ζητούσε συγγνώμη από κάποιον αόρατο που παρακολουθούσε τις κινήσεις του, κι άπλωσε το χέρι στο μπουκάλι. Στον μεγάλο καθρέφτη, που καταλάμβανε σχεδόν ολόκληρο τον τοίχο, συνάντησε το πρόσωπό του κι άθελά του ανατρίχιασε λες και πέρασε πλάι του ο Χάρος. «Έλα, Χριστέ και Παναγιά!» μουρμούρισε κοιτάζοντας τρομαγμένα τις θολές σκιές της βροχερής μέρας. Κοντόσωμος, γύρω στα σαράντα, φαλακρός, με γκριζαρισμένα τα μαλλιά του στους κροτάφους, η

μύτη του χοντρή σαν χωριάτικος φούρνος και η επιδερμίδα του σκούρα σαν να ήταν χρόνια εκτεθειμένος στον ήλιο. Τα μάτια του μισόκλειστα, λες και φοβούνταν μην προδώσουν κάποιο μυστικό, τονισμένα από πυκνά φρύδια. Το πρόσωπο είχε μια χοντροκοπιά, αυτή που οι σκηνοθέτες αναζητούσαν για να παριστάνει το θαμώνα των καφενείων στα γυρίσματά τους. Φορούσε φανελένιο πουκάμισο με μαύρα και κίτρινα τετράγωνα κι ένα κυνηγετικό γιλέκο από πάνω. Το παντελόνι του στο χρώμα της μουστάρδας, κοτλέ. Είχε σφίξει υπερβολικά τη ζώνη, καθώς δεν ήθελε να φαίνεται η κοιλιά του, που πρόδιε την ηλικία του και την καθιστική ζωή του πνιγμένη στο αλκοόλ.

Απόστρεψε το βλέμμα από τον καθρέφτη και κατέβασε μια γερή γουλιά. Την ίδια στιγμή ο Σωτήρης φάνηκε στην τζαμμένα πόρτα. Γεροδεμένος σαν συνοικιακός παλαιστής και αργόστροφος σαν κάρο. Δεν είχε περασμένα τα σαράντα, αλλά έδειχνε για πολύ μεγαλύτερος, ίσως επειδή το ύφος του ήταν βαρύ, κάνοντας απρόσιτο τον ψυχικό του κόσμο, αν υποθεθεί ότι ο Σωτήρης είχε ψυχικό κόσμο. Σπανίως χαμογελούσε, όλα τα έπαιρνε τοις μετρητοίς, και για τον Γιώργο έτρεφε ένα βαθύ αίσθημα ευγνωμοσύνης επειδή τον είχε διατηρήσει στο πόστο που κρατούσε επί Καλόγερου. Δεν ήταν μόνο η δουλειά που φοβήθηκε ότι θα χάσει με την αλλαγή της ιδιοκτησίας, ήταν και η Έλενα. Η σχέση τους, που ξεκίνησε από μια περιστασιακή περιπέτεια, είχε καταλήξει σε πνιγηρό δεσμό, γιατί ο Σωτήρης ήταν παντρεμένος και την αγαπούσε την οικογένειά του.

Τίναξε με το χέρι τα νερά από πάνω του, σκούπισε τα παπούτσια του στο χαλάκι κι έβηξε.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Γιώργος ανήσυχος.

«Την ξεπέρασε την κρίση, αλλά ακόμη τον έχουν στην εντατική. Η κατάστασή του είναι σοβαρή».

Τον είχε στείλει στο νοσοκομείο για να δει πώς πάει ο πατέρας του μετά το έμφραγμα που τους ανάγκασε να κουβαληθούν οικογενειακώς άρον άρον στην Αθήνα. Τον είχε ειδοποιήσει τηλεφωνικώς η θεία Ευτυχία, ένα δηλητηριώδες πρόσωπο, που η

μοναδική χαρά της ζωής της ήταν να ταπεινώνει τους άλλους. Ο Γιώργος, σε άλλη περίπτωση, θα είχε ξεκόψει, αλλά ήταν η μόνη γέφυρα που είχε απομείνει ανάμεσα σ' αυτόν και στη μάνα του.

«Η μάνα μου;»

«Καλά είναι. Καταλαβαίνεις, ταραγμένη. Αυτή μου τα είπε για την κατάσταση του πατέρα σου, αλλά μιλήσαμε λίγο, δυο κουβέντες όλες κι όλες, γιατί ήρθε ο αδελφός σου και...» συνέχισε ο Σωτήρης στραβώνοντας σαν συναχωμένος τη μύτη του.

Ο Γιώργος μπορούσε να φανταστεί τον αδελφό του να εμφανίζεται φουριόζος και να την αποσπά με τη βία λέγοντας δυνατά: «Τι μιλάς μ' αυτούς; Αυτοί είναι πεθαμένοι, δεν υπάρχουν για μας!»

«Πρόλαβες τουλάχιστον να της δώσεις τα λεφτά;»

«Δεν τα πήρε. Εγώ, να πούμε, επέμενα αλλά εκείνη τίποτα. Ύστερα ήρθε ο αδελφός σου. Αν δεν ήταν αδελφός σου, θα του έριχνα μια στα μούτρα, αλλά...»

Αναστέναξε κακόκεφα ο Σωτήρης κι έκανε νόημα στην Έλενα για καφέ. Το τι καφέδες έπινε δεν περιγραφόταν. Ο Γιώργος άπλωσε το χέρι του στο πακέτο με τα τσιγάρα καταπίνοντας έναν ιδιωτικό λυγμό σαν μπαγιάτικη μεταλαβιά.

«Α, και μια κι είπαμε για λεφτά... Πέρασε ο Ανέστης; Πήρε τα δικά του;» ενδιαφέρθηκε ο Σωτήρης για τα τρέχοντα ζητήματα.

«Όχι ακόμη. Μου τηλεφώνησε όμως. Όπου να 'ναι έρχεται», μουρμούρισε ο Γιώργος αφηρημένα στραγγίζοντας το ποτήρι του.

«Άντε να ξεμπερδεύουμε. Δεν είναι σωστό να κρατάμε τόσα λεφτά στο ταμείο. Άσε που η Έλενα είδε άσχημο όνειρο και την έχει φοβηθεί το μάτι μου. Δε φαντάζεσαι πώς βγαίνουν τα όνειρά της, σκέτη προφήτισσα...»

«Ο καφές σου», γουργουρίσε η Κασσάνδρα.

Ο Σωτήρης ανακάτεψε από συνήθεια τον καφέ του με το καλαμάκι χαιδεύοντας στη ζούλα το μηρό της. «Θα έχουμε ξενύχτι το βράδυ. Πάω να δω αν ενδιαφέρεται κάποιος απ' αυτούς», είπε και στη συνέχεια κατευθύνθηκε σε μια παρέα στο βάθος.

Ο Γιώργος πήγε στην άκρη του πάγκου πλάι από την ταμεια-

κή μηχανή και καμώθηκε ότι κάτι ψάχνει, ανακατεύοντας τιμολόγια, αποδείξεις, λογαριασμούς και δελτία αποστολής. Με το σπίτι του είχε ξεκόψει πριν από χρόνια. Ποτέ δεν του συγχώρησαν την ομοφυλοφιλία του. Πρώτος και καλύτερος ο πατέρας του. «Δεν τον αναγνωρίζω σαν παιδί μου! Ούτε στην κηδεία μου ο τοιούτος».

Ο αδελφός του ο μεσαίος, ο Άλκης, σεκόνταρε την απόρριψη ρίχνοντας λάδι στη φωτιά. Από κοντά κι η αδελφή του: «Αυτός είναι ικανός να μου αποπλανήσει τον άντρα μου και το παιδί μου, αυτοί δεν είναι άνθρωποι!» Κι ο μεγάλος του αδελφός διαμηνούσε καγχάζοντας από τα καράβια όπου θαλασσοπνιγόταν: «Δε μας τον στέλνετε εδώ που έχουμε τόσες ανάγκες! Να βουλευτεί κι αυτός, να βουλευτούμε κι εμείς!» Τίποτα δεν τον ένοιαξε τόσο όσο η δόλια μάνα του. Αυτό μόνο. Αυτό το φαρμάκι που την είχε ποτίσει τον γέμιζε πάντα ενοχές. Και τι να της πει, τι να εξηγήσει; Είχε έρθει στην Αθήνα για σπουδές, είχε περάσει στη Νομική, όλοι περίμεναν απ' αυτόν να διαπρέψει, γιατί τα έπαιρνε τα γράμματα. Αλλά εκείνος, όταν βρέθηκε μακριά από τον έλεγχο του χωριού, είχε στραφεί στο αληθινό όνειρό του, την υποκριτική· ήθελε να γίνει ηθοποιός. Γράφτηκε σε μια σχολή θεάτρου, όπου και εκδηλώθηκε σε όλη του τη μεγαλοπρέπεια το κρυφό του πάθος για τους άντρες, το οποίο μέχρι τότε δεν είχε βρει πρόσφορο έδαφος να εκφραστεί.

Η θεία Ευτυχία είχε φροντίσει να ενημερώσει τους δικούς του, ήρθε ο Άλκης απροειδοποίητα στην Αθήνα κι αυτό ήταν όλο. «Στο χωριό να μην ξαναπατήσεις. Κι ούτε τηλέφωνο να πάρεις. Θα σου στείλω εγώ τα πράγματά σου», είχε πει ο αδελφός του με σιχασιά και τον ξέγραψαν αφήνοντάς τον με τις ψευδαισθήσεις.

«Ήρθε ο λεγάμενος...» μουρμούρισε η Έλενα κι η φωνή της ακούστηκε με αποτροπιασμό· δεν τον χώνευε τον Ανέστη, γενικώς τους αστυνομικούς δεν τους χώνευε.

«Γεια», είπε τραβώντας τη φωνή του ο Ανέστης, κοιτάζοντας καχύποπτα γύρω του.

Γύρω στα τριάντα και κάτι ήταν, φορούσε μαύρο δερμάτινο

μπουφάν, μαύρο τζιν παντελόνι και μυτερές μπότες. Στραβοκά- νης. Σκληρό το πρόσωπό του, όλο γωνίες, το κεφάλι του μεγά- λο, πλακουτσωτό από πίσω, αρβανίτικο, ο σβέγκος χοντρός και τα μαλλιά κομμένα κοντά σαν βούρτσα. Η μύτη του στραβή σαν πυγμάχου. Άσχημος σε πρώτη ματιά, ασκούσε ωστόσο μια μυστή- ρια γοητεία στις γυναίκες λόγω της παιδιδάστικης υπεροψίας του, έκανε μπαμ από μακριά η συναισθηματική του ανωριμότητα.

Κάθισαν παράμερα. Η παρέα είχε πιάσει μια κουβέντα για το ποδόσφαιρο, δεν ήξεραν πώς να βολέψουν τα πόδια τους, τα χέρια τους, τις αναμνήσεις τους. Ο συνταξιούχος μάγειρας κου- βέντιαζε με τις μπίλιες. Η τηλεόραση είχε τον δικό της χαβά.

«Συμβαίνει τίποτα; Στο τηλέφωνο μου φάνηκες κάπως...» ξε- κίνησε καλοπροαίρετα ο Γιώργος την κουβέντα, αλλά ο άλλος τον διέκοψε κάνοντας ένα μορφασμό που φανέρωνε ενόχληση.

«Είχαμε πάλι κάτι καταγγελίες. Αλλά κατάφερα και τις έπνι- ξα. Είναι, βλέπεις, το δημοτικό σχολείο εδώ πιο πάνω κι όσο να 'ναι...»

Ο Γιώργος άπλωσε τα χέρια του σαν ικέτης αρχαίας τραγω- δίας. Τι του έλεγε τώρα; Το δημοτικό σχολείο λειτουργούσε τα πρωινά, η χαρτοπαικτική λέσχη το βράδυ. Μάλλον είχε κατά- νου να αυξήσει το ποσό. Και δεν έπεσε έξω.

«Θα χρειαστούν περισσότερα λεφτά», μουρμούρισε ο Ανέ- στης σαν φίδι σκύβοντας το κεφάλι στη μεριά του.

«Αφού άλλα είχαμε συμφωνήσει. Δύσκολα τα φέρνω βόλτα... Με το ζόρι...» προσπάθησε να αντιδράσει ο Γιώργος, αλλά στα- μάτησε απότομα σαν να κατάπιε τη γλώσσα του. Φωνή βοώντος εν τη ερήμω. Ο αστυνομικός έφερε το δάχτυλο στη μύτη σαν να μην μπορούσε να υποφέρει τη μυρωδιά. Το πρόσωπό του ήταν κλειστό, σωστή θυρίδα τραπέζης. Η Έλενα έφερε τον καφέ. Το κόκκινο των νυχιών της μάτωσε το μάρμαρο του τραπεζιού.

«Από μας υπάρχουν, αλλιώςτικά ένα τίποτα θα ήσουν... Ένας κομπάρσος να τον σέρνουν από δω κι από κει. Σε μας το χρω- στάς που ζεστάθηκε η τσέπη σου. Χαρτοπαικτική λέσχη συντη- ρείς, μην το ξεχνάς. Και τι νομίζεις; Από ίδιον όφελος κινούμαι;

Είναι ολόκληρος μηχανισμός που πρέπει να λαδωθεί...» είπε μονοκοπανιά ο Ανέστης, φαινόταν ότι είχε ετοιμάσει την πρόταση από πριν, δεν ήταν άνθρωπος με ευφράδεια.

«Το ξέρω, αλλά κι εγώ πάντα συνεργάσιμος. Ότι υποπίπτει στην αντίληψή μου είσαι ο πρώτος που το μαθαίνει».

Συνεργάσιμος! Ποιος να του το έλεγε παλιότερα ότι μια μέρα των ημερών θα γινόταν συνεργάτης της αστυνομίας. Ο Ανέστης δεν απάντησε, έριξε μια διαφορούμενη ματιά στην Έλενα κι άναψε τσιγάρο με αργές κινήσεις. Ο μάγειρας έκανε έναν ήχο σαν να κατάπιε την μπίλια του μιλιάρδου. Η παρέα διαφωνούσε δίχως κέφι. Η βροχή τούς είχε τσακίσει τα νεύρα και δεν ήξεραν τι τους έφταιγε. Το φως της μέρας θολό σαν βρόμικο τζάμι. Τα γεγονότα έτρεχαν στην τηλεόραση σαν τα φαντασματάκια του Πάκιμαν. Το πήρε απόφαση ο Γιώργος ότι ο άλλος δε θα μιλούσε κι ότι δεν υπήρχαν περιθώρια διαπραγματεύσης.

«Τέλος πάντων, αν και... Τέλος πάντων, άσε μου όμως μερικώς μέρες περιθώριο να τα μαζέψω. Έχω και το γέρο μου στο νοσοκομείο, στην εντατική».

«Θα περάσω την Τρίτη», δήλωσε ο Ανέστης και ρούφηξε τον καφέ του.

Ένας νεαρός ρεπόρτερ προσπαθούσε να αποσπάσει μια δήλωση από τον πρόεδρο, κάποιον πρόεδρο: «Κύριε πρόεδρε...»

«Όρσε, ρε, γαμώ τα προεδριλίκια σας!» μούτζωσε την τηλεόραση ένας φαφούτης από την παρέα.

Ο Γιώργος ανακάθισε σαν να είχε καρφίτσες το κάθισμα ή σαν να υπέφερε από αιμορροΐδες και είπε: «Είναι και κάτι ακόμη που έχω να σου πω... Πρέπει να σε προειδοποιήσω για την Τίνα. Πρόσεξε, ο άντρας της είναι παθολογικά ζηλιάρης. Θα σου τα φυλάει αυτά τα καμώματα. Απειλεί θεούς και δαίμονες...»

«Θα μου κάνει τα τρία δύο!» αντέδρασε ο Ανέστης δείχνοντας τον κυνόδοντα.

«Εγώ σου τα λέω για να έχεις το νου σου, εγώ για σένα νοιάζομαι, μαθαίνω πολλά. Είναι, βλέπεις, ο Μίμης υπόδικος και μαθαίνονται αυτά».

Δεν τον ένοιαζε η σχέση του Ανέστη με την Τίνα, ούτε οι απειλές του κουτσαβάκη, που το πιθανότερο ήταν ότι δεν είχαν υπόσταση. Στόχος του ήταν να τον κάνει να ενδιαφερθεί για τον Μίμη. Κοντά δύο χρόνια συζούσαν με τον Μίμη. Δύο χρόνια και τώρα άδειασε το κρεβάτι του, η ζωή του.

«Του έχουν κάνει τη ζωή κόλαση του μικρού...» ψέλλισε.

«Και τι μπορώ να κάνω εγώ;»

«Αν πάρεις την υπόθεση ξεστά, μπορείς να κάνεις πολλά, έχεις γνωριμίες. Δεν αντέχει άλλο...»

Έκανε ένα μορφασμό ο αστυνομικός, που σήμαινε «με παρασκότισες με δαύτον», και σηκώθηκε. Δεν τους γούσταρε τους τοιούτους. Ο Γιώργος έσφιξε το κυνηγετικό γιλέκο στο στήθος του απογοητευμένος· έπρεπε να βρει άλλον τρόπο να τον πιέσει.

«Θα περάσω την Τρίτη. Όσο για τον μικρό, θα δω τι θα κάνω».

Ο Ανέστης έφυγε βαρύς και βλοσυρός, ούτε μια ματιά δεν έριξε γύρω του.

Ο Γιώργος ένιωθε βαρύ το κεφάλι του, θολό το μυαλό του, είχε όμως άλλη μια δουλειά να κάνει προτού πάει πάνω στο διαμέρισμά του να ξεπλώσει και να αφηθεί σε έναν ύπνο θανάτου. Είχε να κλείσει με τον Βλάχο το ραντεβού του Στεφάνου. *Κύριος Στεφάνου! Έμπορος χαλιών...* σκέφτηκε και τα χείλη του χαράχτηκαν από ειρωνικό χαμόγελο.

Όταν ο Μίμης του ανέφερε ότι είχε γνωρίσει κάποιον μαζοχιστή που έψαχνε την παρακμή, τη φθορά και τη δυστυχία, σκέφτηκε αμέσως το σπίτι της οδού Αλόης, αλλά φρόντισε πρώτα να ενημερωθεί για το ποιος ήταν ο κύριος Στεφάνου, ο έμπορος χαλιών, ώστε να ξέρει με ποιον είχε να κάνει. Είχε αναθέσει στον Σωτήρη να τον παρακολουθήσει. Γιάννης Κρόκος ήταν το αληθινό του όνομα, υπάλληλος στο Υπουργείο Τύπου, ευκατάστατος. Ένας κύριος συντηρητικός, ούτε που σου πήγαινε το μυαλό ότι ήταν βιτσιόζος. Η γυναίκα του είχε φροντιστήριο αγγλικών. Δραστήρια γυναίκα, καπάτσα και χυμώδης. Η κόρη τους φοιτούσε στα Γιάννενα και μόνο ο γιος του είχε χαλάσει τη συνταγή της ευτυχισμένης οικογένειας. Ο γιος του ήταν ένας

απ' αυτούς τους επιπόλαιους με το άδειο κεφάλι, ένας σωματαρής, κουρεμένος φασιστικά, που μύριζε αρωματικό λάδι και περπατούσε με ανοιχτά χέρια και πόδια. Τα είχε μπλέξει με μια μεγαλύτερή του ζωντοχήρα κι έμενε μαζί της.

«Εσείς δε θα έχετε καμία δοσοληψία μαζί τους, κύριε Στεφάνου. Όλα θα τα αναλάβω εγώ», του είχε πει ο Γιώργος ενώ στριφογύριζε στο μυαλό του κάποιος εκβιασμός, αλλά ώσπου να συναντήσει τον Βλάχο και να βρουν τον τρόπο που θα τον παγίδευαν, συνελήφθη ο Μίμης κι άρχισαν άλλες φουρτούνες.

Έκτακτο δελτίο καιρού. «Από τη μετεωρολογική υπηρεσία ανακοινώθηκε ότι τις επόμενες ώρες θα εκδηλωθούν ακραία καιρικά φαινόμενα...»

Άνοιξε το καρνέ του και το ξεφύλλισε αργά σαν να ανέβαινε μια σκάλα με σάπια σκαλοπάτια. Αυτό το καρνέ ήταν η περιήλψη του έρωτα και της μοναξιάς. Βρήκε το τηλέφωνο που έψαχνε και, όπως ήταν αναμενόμενο, απάντησε ο Βλάχος. Του είπε για το ραντεβού με τη Μίσα. «Για όλη τη νύχτα. Θέλει να το γλεντήσει για τα καλά...»

«Μην ανησυχείς, θα τον περιποιηθεί δεόντως», τον διαβεβαίωσε ο Βλάχος με την ερμαφρόδιτη φωνή του.



**T**

ο μπουρδέλο ήταν ένα διώροφο κτίσμα, απομεινάρια παλιάς αρχοντικής μονοκατοικίας, με πλούσιο διάκοσμο, κι αν διέθετε κάποιος λίγη ευαισθησία, θα μπορούσε να ακούσει ακόμη τα τρανταχτά γέλια από αλλοτινές γιορτές. Βρισκόταν σφηνωμένο ανάμεσα στις πολυκατοικίες, σ' ένα στενό και μάλλον θλιβερό δρόμο κάθετο στην οδό Φυλής. Ένας συνηθισμένος δρόμος, απρόσωπος, στολισμένος με μερικά ασθενικά δέντρα στα πεζοδρόμια και παρκαρισμένα αυτοκίνητα. Ένα βαθύ κόκκινο φως στην είσοδο προειδοποιούσε σαν φάρος τους περαστικούς, όσους ήθελαν να ναυαγήσουν κι όσους δεν ήθελαν.

Δύο μεθυσμένοι φαντάροι, ένας διεφθαρμένος αστυνομικός, ένας οικογενειάρχης δημόσιος υπάλληλος κι ένας ομοφυλόφιλος ιδιοκτήτης μπαρ είναι μερικά από τα πρόσωπα που σχετίζονται, ο καθένας για τους δικούς του λόγους, με το σπίτι της οδού Αλόης.

Το έγκλημα της οδού Αλόης δεν ήταν προμελετημένο· ήταν ένα τυχαίο έγκλημα της μεθυσμένης νύχτας, των πνιγηρών απωθημένων, της κακιάς στιγμής, απ' αυτά που συναντάμε στα ψιλά των εφημερίδων.

*Μια διεισδυτική ιστορία που φωτίζει τις αθέατες ζωές ανθρώπων που ανασαίνουν δίπλα μας, ανθρώπων με βάσανα ποδοπατημένα από τις ειδήσεις των οκτώ.*



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-546-0



9 789604 535460

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ. 06680

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ